IN MEMORIAM
FANIKA ŽGANK-KRIŽAN

Glavna operacijska medicinska sestra v pokoju iz Kliničnega oddelka za ginekologijo in porodništvo

Jesen je kakor nalašč ustvarjena za spomine.
(Gustav Flaubert)

Ko pa v tem jesenskem dnevu stojim ob Tvojem grobu, mi misli še bolj živo bežijo nazaj v mladostna leta, ko sva se kot sodelavki – instrumentarki – srečali v operacijskih so-

bah ginekološkoporodniškega oddelka Splošne bolnišnice Maribor. Bila so leta po vojni, ko smo v takratnih skromnih razmerah skušali napraviti vse, da bi bilo našim bolnikom, ki so nam bili zaupani, kar se da najbolje. Tisti, ki smo delali s teboj in smeli biti tudi tvoji prijatelji, vemo da si delo opravljala z velikim veseljem in požrtvovalnostjo. Ko pa je Tebe samo doletela kruta bolezen, si to sprejela pokončno, kot sestavni del življenja. Vedela si, da boš morala umreti, pa vendar tega nisi hotela verjeti. Saj si mi še dan pred smrtjo rekla: »Kaj pa, če so se zdravniki le zmotili?« In vprašanje: »Koliko časa še imam do smrti?« me je globoko pretreslo.

Ravno v tem pokončnem in vdanem sprejemanju bolezni in prihodnje smrti je bila Tvoja veličina. V tem nam boš ostala veliki in svetli vzor. Kdo smo, od kod prihajamo, kam gremo in kdo nas čaka na koncu poti?

To so vprašanja, ki si jih zastavljala v bridkosti te ure slovesa in nanje ne najdemo odgovora. Rojstvo in smrt sta pač sestavini našega življenja. Ti sedaj odgovor že veš!

Hotela si še marsikaj postoriti, toda opravila si vse, kar si morala. Nam tukaj pa se zdi, da odhajaš prezgodaj. Toda tako je odločil Bog, njemu se zdi, da je delo končano, tek dopolnjen in tako je prav! Spočij se v tej lepi domači zemlji, zaslužila si si to. Mi pa te bomo ohranili v lepem in toplem spominu, tako kot si bila, nasmejano, vedro, pošteno in delavno, vedno odprtega srca in rok za vse, ki smo Te obkrožali, spoštovali in imeli radi.

V imenu Sekcije operacijskih medicinskih sester Slovenije, v imenu instrumentark in v svojem imenu se Ti za vse toplo zahvaljujem.

Jožica Tomšič